

1:a sönd. i advent.

Predikan i Osby kyrka, 28 nov 2004

3:a årg. evangelium, Matt 21:1-9

När de närmade sig Jerusalem och kom till Betfage vid Olivberget skickade Jesus i väg två lärjungar ²och sade till dem: "Gå bort till byn där framme, så hittar ni genast ett åsnesto som står bundet med ett föl bredvid sig. Ta dem och led hit dem. ³Om någon säger något skall ni svara: Herren behöver dem, men han skall strax skicka tillbaka dem." ⁴Detta hände för att det som sagts genom profeten skulle uppfyllas: ⁵Säg till dotter Sion: Se, din konung kommer till dig, ödmjuk och ridande på en åsna och på ett föl, ett lastdjurs föl. ⁶Lärjungarna gick bort och gjorde så som Jesus hade sagt åt dem. ⁷De hämtade åsnan och fölet och lade sina mantlar på dem, och han satt upp. ⁸Många i folkmassan bredde ut sina mantlar på vägen, andra skar kvistar från träden och strödde dem på vägen. ⁹Och folket, både de som gick före och de som följde efter, ropade: "Hosianna Davids son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!"

Idag är det ju nyårsdagen. Kyrkans nyårsdag. Parallellt med det vanliga året så har vi ju kyrkoåret. Men vad är egentligen syftet med kyrkoåret, vad ska vi med det till?

Kyrkans år börjar ju med 1:a advent. Advent som betyder ankomst är en förberedelsetid inför Jesus ankomst. Nu, den första advent så är det Jesu ankomst till Jerusalem som avses, men i slutet av advent så handlar det om Jesu ankomst som människa, som ett litet barn i Betlehem. Efter julen och Jesu födelse så växer han upp, han blir döpt av Johannes och han börjar sin verksamhet.

När vi kommer fram till fastetiden så förbereder vi oss inför det stora påskmysteriet, där Jesus lider, dör och uppstår. Och sen den långa trefaldighetstiden, som är växandets tid, växandet i tron, vandringen med Gud, som avslutas med domsöndagen, Jesu återkomst i härlighet. Varje söndag har ett särskilt tema, en särskild rubrik.

Och vad ska då kyrkoåret vara bra för?

Ja, kyrkoåret kan beskrivas som en spiralrörelse kring Jesus. Vi behöver kyrkoåret för att undvika ensidighet, den hjälper oss att ta fram alla aspekter av livet med Kristus. Inget göms undan eller glöms bort. Det är som när man skruvar in en skruv: för varje varv så går den lite längre in, och till slut sitter den där.

Men kyrkoåret är mer än bara ett pedagogiskt instrument. Kyrkoåret gör Jesus närvarande hos oss, lever vi med kyrkoåret så lever vi också med Kristus och hans liv. Söndag efter söndag möter han oss och berör oss,

anförtror oss något om vem Han är och vem jag är. Hans livs historia vävs samman med min.

I kyrkoåret så finns det en rytm, en puls. Växling mellan fasta och fest. Mellan kamp och seger.

I vår tid det finns annars en risk att bara fokusera på det glättiga, det som ger oss glädje och upplevelser av olika slag. Resultatet är en kultur där allt roligt ska tas ut i förskott. Man vill gärna vara med om segern, men helst hoppa över kampen innan.

Vi kan behöva återupptäcka den livets rytm som ryms i kyrkoåret. Där alla aspekter av ett människoliv finns med. Födelse och växt, glädje och sorg, kamp och vila, ånger och försoning, kärlek och hat. Allt finns med, inget göms undan eller glöms bort.

Kyrkans år börjar med ett glädjerop. Ett rop om att Någon kommer, Någon är på väg. Någon som kommer med fred och frihet för alla fångna och förtryckta.

Ska Herren komma även till oss under Kyrkans nya år? Eller finns det en risk att vi missar honom? Att vi tittar åt fel håll, söker på fel ställen. Våra förväntningar gör ju vårt sökande så selektivt. Vi ser det som vi vill se.

Och Han kommer inte som vi hade tänkt oss. Han kommer ödmjuk, ridande på en åsna. Inte på en stridshäst som konungar annars brukade göra. Han kommer inte i makt och härlighet.

Det är därför som det alltid finns en profet, en vägröjare som går framför Messias, konungen. Någon som hjälper oss att känna igen honom, när han väl kommer. Så här i början av advent heter profeten Sakarja. Hans ärende är att samla oss inför Herrens ankomst. Samla ihop våra splittrade jag och lära oss att se åt rätt håll. Att inte hasta hit och dit i sökandet efter lycka och mening så att vi missar den enda äkta Meningen som är på väg till oss.

Adventstiden är en nådatid. Den växte fram som en fastetid, som en förberedelsetid inför julen. I advent så möter oss maningen att sänka tempot, att öva återhållsamhet. Och svaret till varför vi ibland kan behöva göra detta är enkelt. Utan fasta, ingen fest. Utan stillhet, ingen förväntan. Utan omvändelse, ingen glädje.

Advent är också en tid av längtan. Vi längtar efter den utlovade, den som ska komma.

Gud kan ju ibland dröja med att komma. Det finns många människor som har erfarenhet av detta. Du är kanske en av dem. Du kanske har bett ivrigt om ett tecken från honom. Ett livstecken för dig att leva på. En känsla av Hans närvaro.

Men när bönesvaret uteblir? Vad beror det på?

Ja, en förklaring kan vara att Han vill att du ska längta mer. Längtan gör oss fokuserade. Vi får tunnelseende som kopplar bort allt oväsentligt.

Genom att längta efter Gud så får vi blick för det som är viktigt. Längtan efter honom vidgar våra hjärtan, gör oss mer mottagliga i våra sinnen så att Gud kan komma till oss på ett mer fullödigt sätt.

Gud har svårt att göra sig hörd i ett splittrat sinne, där vi slits mellan olika saker. Han drunknar lätt i alla bekymmer och åtaganden som vi inbillar oss att vi måste göra.

För att Gud ska finna oss måste vi hitta vårt fokus. Om bara Gud hamnar i fokus så får allt annat sin rätta plats. Men för att vår längtan efter Gud ska bli större behöver vi upptäcka vårt behov av honom.

En person som inte är törstig, längtar naturligtvis inte efter vatten. Men vi kan lätt föreställa oss den längtan som den har, som har vandrat i stekande värme en hel dag utan tillgång till vatten. Ju törstigare han är desto härligare smakar vattnet och desto större värde sätter han på det.

Nu har vi alla andliga behov, behov av Gud. Problemet är att detta behov kan dövas mycket lättare än fysiska behov. Genom att ruta in vår tillvaro med aktiviteter så kan törsten efter Gud hållas borta.

Nu är det advent. Denna tid ges oss för att vi ska bli stilla. Återvända till vår djupaste längtan, så att vi blir fyllda av en förväntan efter Jesu ankomst. Denna tid ges oss för att göra livet till en bön.

Kom, Herre Jesus!

Du är välkommen med frågor och respons till min predikan på tobias.backstrom@svenskakyrkan.se

Vill du gå in på vår hemsida så är adressen: www.svenskakyrkan.se/osby

Tobias Bäckström, präst i Osby.